

The Office of the President

Department of the Spokesperson

Address to the Nation by the President of Israel, Isaac Herzog¹

Citizens of Israel, we are in the throes of fateful days, for our nation, for our country. The things I say here tonight will be profound and painful; some of them will not please a particular side or another. For the past few weeks, I have moved with all my might to bring about broad consensus. Both sides need to understand that if only one side wins—and it does not matter which side—we will all lose. The State of Israel will lose.

Over the last few weeks, disturbing and painful Israeli reality has led me to comfort families who have lost their loved ones in this wave of deplorable terror. Family after family, from across the spectrum of Israeli society, have looked at me with tearful eyes, and asked—*please*. With a cry from the depths of their heart, they did not appeal for themselves or their own grief, rather they asked to do everything possible to stop the madness, the division that threatens us all. These precious families have joined the voices of millions from across the political map, who in recent weeks have been asking for a single thing—not to march into the abyss, to end this explosive polarization before it consumes us. For a long time we have not been in political argument, rather on the brink of constitutional and societal collapse.

And so, as presidents of Israel have done in the past in extreme cases like this, I refuse to stand aside. I see and hear the demonstrations all across the country, a tremendous public of patriots

¹ Privately translated into English by concerned citizens. The original Hebrew version is attached.

exercising the right to protest, a basic right in a democracy, and who are completely committed to the fate of the people and the state. I feel, we all feel, that we are a moment before collision, a violent collision even, that the powder keg is about to explode, and that we are on the brink of bloodshed. I ask, I beg, each and every one of you—my Israeli brothers and sisters—the external threats are great enough. Violence of any sort, and all the more, violence against public servants and elected officials—is a red line that we must not cross under any circumstances. Between dissolution and partnership, I choose partnership. We choose partnership.

It is important to address a few basic assumptions regarding the reform in question. The house of the people's elected representatives is the Knesset. Even within the balanced and appropriate relationship among the branches, this is the sovereign body. The government elected by the Knesset has the right to implement policy. The relationship among the branches of government depends on checks and balances, without which “each man would swallow his neighbor alive,” but change can be a completely legitimate step. Reform can be the basis for welcome modification, for growth, for adaptation to reality. No branch can stay frozen. The judicial branch must be home to the range of views that exist in Israeli society. The fact that there is not enough diversity—for example, that there are no judges of eastern origin on the Supreme Court—disturbs me greatly.

The proposed reform did not materialize out of nowhere. It is the product of a camp that feels that an imbalance among the branches has developed, and that for years, borders in this area have been crossed. And it is no less a product of the deep pain and frustration that reached its peak during the disengagement from Gush Katif and northern Samaria. This pain of our brothers and

sisters is real; to reject and ignore it is a big mistake. And on the other hand, I want to emphasize: The responsibility to listen, to feel the pain of all sides of the nation, and certainly when it stems from deep anxieties and fears, the responsibility for this falls first and foremost to those in control of the institutions of government at that moment. I believe that the combination of the components of the reform in its current version raises deep concerns about their potential deleterious effects on the democratic foundations of the State of Israel.

The Israeli judicial system is the pride of our country. The court and the judges of Israel protect society and the country—that is the truth—from crime, from outside attacks on IDF soldiers, from the loss of the foundations of justice, law, and morality, and yes, also from the destruction of human and civil rights. We are a country of laws, for which we should thank our professional, responsible, independent, and autonomous judiciary. Millions of citizens here, along with the Jewish diaspora and important supporters of Israel around the entire world, see in this reform a real threat to Israeli democracy. They fear that the reform in its current format erases and uproots all checks and balances, and they fear that there will remain no one to defend the citizen from the power of the authorities. This pain of our brothers and sisters is real, to reject and ignore it is a great mistake. Anyone who imagines dialog or even agreement without addressing and recognizing the pain of their sisters and brothers from the other side simply proves they have no idea what they're talking about. As someone has already asked, *How many ears must one man have before he can hear people cry?*

I read with concern intelligence reports, including reports of our enemies watching us and rubbing their hands together with pleasure, as if to say: “Let them do our work.” Is there a

greater warning sign than this?! In recent weeks, I have met leaders from all walks of life—elected officials and community leaders, rabbis, academics, intellectuals, economists, local government officials, social activists, and public-opinion influencers. Those who support the reform completely, and those who vehemently oppose it. From these long, comprehensive, and in-depth discussions, I state with certainty: It is possible to reach a broad consensus, which will place the citizens of Israel above all debate. Yes—it is possible!

Tonight I would like to present five principles to form the basis for immediate and substantive negotiations, which would regulate the relationship among the three branches of government: The first binding and most fundamental principle, as a condition for all, is the legislation of *Basic Law: Legislation* which will regulate the approach to laws, both ordinary and basic, in the State of Israel, and the relationship of the legislative branch with the judicial one, and which will bring about constitutional stability. No more basic laws that pop up like mushrooms after the rain. A basic law will become law only after the Knesset has voted in favor of it in broad agreement, and in a process that will include four readings, under conditions to be agreed on in negotiations. There will be no judicial review of basic laws enacted in this manner.

Basic Law: Legislation will also secure the authority of the Supreme Court to exercise judicial review of laws that are not basic laws, through a panel and majority to be determined by consensus. In contrast, in *Basic Law: Legislation* the capacity of the legislature's authority to set aside a judicial ruling overturning a law legislated by the Knesset will be determined through a majority and a procedure to be decided on by negotiation and agreement.

The second principle directly concerns the judicial workload. Today, citizens of Israel pay a heavy price for the huge gap between Israel and the rest of the western world in anything

connected to the ratio between judges and citizens. In the OECD countries, the number of judges per 100,000 people is three times greater than in Israel. The Israeli government, in coordination with the President of the Supreme Court, should solve this enormous challenge and create in the next budget a reform to reduce this gap through a multi-year plan.

The third principle concerns trust between the legal system and the citizens of Israel. Trust is a most basic value in the relationship between a citizen and any governmental authority. In Israel, over 800,000 new legal proceedings are initiated every year, and the system is not meeting the burden. This harms the efficiency and quality of, and trust of citizens in, the system. I call on the Minister of Justice and the President of the Supreme Court together to come up with a plan to be approved by a government decision, with the aim of optimizing the efficiency of the justice system, which will put an end to the delay of justice and intolerable foot-dragging, and which will, above all, increase public trust. We owe it to the citizens of Israel.

The fourth principle establishes the method of selection of judges in Israel. I propose here today that the composition of the Judicial Selection Committee be changed immediately so that it reflects balance and appropriate and fair equality among the branches, not allowing a structural majority for any of the systems, governmental or judicial. The mechanism for selecting judges should be based on agreement and cooperation, and not on endless rounds of demands for submission on the one hand and vetoes on the other. According to the proposal, each of the three branches will have equal representation in the committee, in addition to public representatives appointed through coordination and agreement—and I emphasize, coordination and agreement—between the Minister of Justice and the President of the Supreme Court. Among the representatives of the legislative branch, there will be an opposition representative, to be elected by the opposition. The manner of selecting the public representatives, including their

prerequisites and the issue of attorney representation on the committee, will be agreed on through negotiations between the parties. As noted, none of the entities will have a built-in majority.

The fifth and final principle deals with the standard of reasonableness. Unlimited ability to use the standard of reasonableness could become the groundwork for excessive insertion of the judicial branch into distinct and designated territory of the executive and legislative branches. There is room for the use of the standard of reasonableness, which today is in any case limited to cases of extreme unreasonableness, while at the same time delineating and distinguishing between an elected and an appointed level. Knowing the positions of the parties, I believe that they can and should also create a broad agreement regarding the standard of reasonableness.

The five principles I detailed are the starting point and not the endpoint. The principles I lay down here are a basis for an arrangement. I appeal to the representatives of the governing branches, the chairman of the Constitution, Law, and Justice Committee, the Minister of Justice, and the President of the Supreme Court, please, from the bottom of my heart: Stop this rancor. Turn to discussion. Lower the walls. Build bridges. An agreement can and must be reached in a short time, based on these principles. An agreement can be reached! The Office of the President is fully committed to the issue and is open all hours of the day for talks that will advance any arrangement of cooperation you choose. From a joint meeting, through the establishment of a task force, and including a committee dealing with formulating the agreements. Any path you choose, at any time you choose. Provided that we move to constructive and sustained discourse, and abandon naysaying, belittling, and derisive discourse.

I appeal to the chairman of the Knesset's Constitution, Law, and Justice Committee, and I appeal to the coalition, requesting they do not bring the law to first reading on the backdrop of wrangling, polarization, conflict, and disagreement that serves no higher purpose, and to consider the principles I proposed here today as a basis for further discussions in committee, with coalition and opposition as one. Even prior to the first reading. The greatest challenge of all is maintaining the unity of the people of Israel. As noted, I am fully committed to this, and if required, I may even request to appear before the committee in a precedent-setting and exceptional manner, in order to present the proposed principles in depth. I am ready to do anything—I repeat, anything—so that we may overcome this formidable conflict.

Citizens of Israel, I would like to conclude my words by thanking you, all the many of the nation of Israel who have contacted me in recent weeks. To everyone who took part, suggested, and pushed. The spectacular Israeli mosaic is the secret of our strength. Israeli diversity also brings conflict. Disagreements and debate cannot be denied, but we have always known how to make greater room for what unites us. We have managed to see that the distance between us is the distance of a hand reaching out. The time has come to extend our hands. For the good of the citizens of Israel of all stances, beliefs, and philosophies. For the sake of the three branches of government and the relationship among them. For the sake of the security forces who are watching us with the ready expectation that we will realize the eternal unity of Israel in whose name and from whose strength they act. For the bereaved families, and—because “No state is ever handed to a people on a silver platter”—for the precious sacrifices we have made over the years. For the sake of future generations, whose existence and prosperity depend on the constant fabric of our lives in this wondrous piece of land. For the sake of the nation living in Zion, and for the Diaspora of Israel. So that the whole world, our supporters and enemies alike, sees that

this Israeli dispute is a basis for national agreement and solidarity, for a robust unity that will face any challenge. For the values of the Declaration of Independence that are the bedrock of our existence. For the Jewish and democratic State of Israel. For the Jewish and democratic State of Israel. Do it for them. And for us.

May the Lord give strength to his people, may the Lord bless his people with peace.



בית הנשיא
מחלקת דוברות

נאום נשיא המדינה יצחק הרצוג לאומה

אזרחיות ואזרחי ישראל, אנחנו בעיצומם של ימים הרי גורל. עבור עמנו, עבור מדינתנו. הדברים שאומר כאן הערב יהיו נוקבים ורוויי כאב; וחלקם לא ינעם לצד כזה או אחר. בשבועות האחרונים פעלתי בכל כוחי כדי להביא להסכמות רחבות. שני הצדדים צריכים להבין שאם רק צד אחד ינצח, ולא משנה איזה צד - כולנו נפסיד, מדינת ישראל תפסיד.

המציאות הישראלית המטלטלת והכואבת, הביאה אותי בשבועות האחרונים לנחם משפחות ששכלו את יקיריהן בגל הטרור הנפשע. משפחה אחר משפחה, משלל גווניה של החברה הישראלית, הביטו בי בעיניים דומעות, וביקשו ממני – בבקשה. מעומק הלב ובזעקה: לא על עצמם ולא על אבלם ביקשו, אלא לעשות הכול כדי לעצור את הטרור, את המחלוקת שמאיימת על כולנו. המשפחות היקרות האלה, הצטרפו לקולות של מיליונים, מכל צידי המפה הפוליטית, שמבקשים בשבועות האחרונים דבר אחד – לא לצעוד לתוך התהום; להפסיק את אש הקיטוב הנפיצה, לפני שהיא תכלה אותנו. אנחנו כבר מזמן לא בוויכוח פוליטי, אלא על סף קריסה חוקתית וחברתית.

ולכן, כפי שנהגו נשיאי ישראל בעבר במקרים קיצוניים כאלה – אני מסרב לעמוד מנגד. אני רואה ושומע את ההפגנות בכל רחבי הארץ, קהל עצום של פטריוטים – שממשים את זכות המחאה, זכות יסוד בדמוקרטיה - ומחויבים באופן מוחלט לגורל העם והמדינה. אני מרגיש, כולנו מרגישים, שאנחנו נמצאים רגע לפני התנגשות - ואפילו התנגשות אלימה; שחבית הנפץ לפני פיצוץ, ושאנחנו על סף של "יד איש באחיו". אני מבקש, אני מתחנן, בפני כל אחת ואחד מכם – אחיי ואחיותי הישראלים – האיומים מבחוץ גדולים דיים. אלימות מכל סוג – ועל אחת כמה וכמה אלימות נגד משרתי ציבור ונבחריו – היא קו אדום שאל לנו לחצות בשום פנים ואופן. בבחירה בין התפרקות לשותפות – אני בוחר בשותפות. אנחנו בוחרים בשותפות.

יש מספר הנחות יסוד שחשוב להתייחס אליהן, ביחס לרפורמה שעומדת על הפרק. בית נבחר העם הוא הכנסת. גם בתוך היחסים המאוזנים והרצויים בין הרשויות – זהו בית הריבון. לממשלה שנבחרת על ידי הכנסת יש זכות לממש מדיניות. מערכת היחסים בין רשויות השלטון נשענת על איזונים ובלמים, שבלעדיהם "איש את רעהו חיים בלעו", אבל שינויים יכולים להיות מהלך לגיטימי לחלוטין. רפורמה היא גם בסיס לשינוי מבורך, לצמיחה. להתאמה למציאות. אסור לאף רשות להיות מקובעת. הרשות השופטת חייבת להיות בית למגוון הדעות בחברה הישראלית. העובדה שאין מספיק גיוון, למשל שאין שופטים ממוצא מזרחי בבית המשפט העליון, מטרידה אותי מאד.

הרפורמה המוצעת לא צצה יש מאין. היא תוצר של מחנה שמרגיש שהתפתח חוסר איזון בין הרשויות, ונחצו בעניין זה גבולות לאורך השנים. ולא פחות מכך – היא תוצר של כאב ותסכול עמוק, שהגיעו לשיא בהתנתקות מגוש קטיף וצפון השומרון. הכאב הזה של האחים והאחיות שלנו הוא אמיתי, לדחות אותו ולהתעלם ממנו זו טעות גדולה. ומהצד השני, אני מבקש להדגיש: האחריות להקשיב, לחוש את הכאבים – של כלל חלקי העם, ובוודאי כשהם באים לידי ביטוי בחרדות ובחששות עמוקים – מוטלת בראש ובראשונה על מי שאוחזים במוסדות השלטון בעת הזאת. אני סבור כי מכלול חלקי הרפורמה במתכונתה הנוכחית מעלים חשש עמוק מפוטנציאל ההשפעה שלהם לרעה על יסודותיה הדמוקרטיים של מדינת ישראל.



בית הנשיא מחלקת דוברות

מערכת המשפט הישראלית היא תפארת מדינתנו. בית המשפט, ושופטי ישראל, שומרים על החברה והמדינה – ממש כך. כנגד פשיעה, כנגד התקפות מבחוח על חיילי צה"ל, כנגד אובדן של יסודות הצדק, החוק והמוסר, וכן – גם כנגד דורסנות כלפי זכויותיו של האדם והאזרח. אנחנו מדינת חוק – ועלינו להודות על כך לרשות השופטת המקצועית, האחראית, העצמאית והבלתי-תלויה שלנו. יש כאן מיליוני אזרחים, שלצד יהדות התפוצות ואוהבי ישראל גדולים בעולם כולו - רואים ברפורמה איום ממשי על הדמוקרטיה הישראלית. הם חוששים שהרפורמה במתכונתה הנוכחית מוחקת ועוקרת את כל האיזונים והבלמים, וחרדים כי לא ייוותר מי שיגן על האזרח מפני כוח השלטון. הכאב הזה של האחים והאחיות שלנו הוא אמיתי, לדחות אותו ולהתעלם ממנו זו טעות גדולה. מי שמדמיין הדברות או אפילו הסכמה, בלי להתייחס ולהכיר בכאב של אחיותיו ואחיו מהמחנה השני – פשוט מוכיח שאין לו מושג על מה הוא מדבר. וכבר היה מי שאמר: "כמה אוזניים צריך אדם כדי לשמוע אחר שזועק?".

אני קורא בדאגה את דו"חות המודיעין ובהם דיווחים על אויבינו שצופים בנו בחיכוך ידיים ובהנאה, כאומרים: "תנו להם לעשות את העבודה שלנו". האם יש תמרור אזהרה גדול מזה?! פגשתי בשבועות האחרונים מנהיגים מכל שדרות העם – נבחרים ציבור ומנהיגי קהילות, רבנים, אנשי אקדמיה, רוח, כלכלה, ושלטון מקומי, פעילים חברתיים ומובילי דעת קהל. כאלה התומכים ברפורמה באופן מוחלט, וכאלה המתנגדים לה נחרצות. מהשיחות האלה, הארוכות, המקיפות והמעמיקות – אני קובע בוודאות: אפשר להגיע להסכמה רחבה, שתשים את אזרחי ישראל מעל לכל ויכוח. כן – זה אפשרי!

הערב אני מבקש להציג חמישה עקרונות שיהיו בסיס למשא ומתן מידי ותכליתי, שיסדיר את היחסים בין רשויות השלטון: העיקרון הראשון, המחייב והיסודי ביותר – כתנאי לכל - הוא החקיקה של "חוק יסוד: החקיקה" – אשר יסדיר את היחס לחוקים במדינת ישראל, הן לחוקים רגילים, והן לחוקי יסוד; ואת מערכת היחסים של הרשות המחוקקת עם זו השופטת; ויביא ליציבות חוקתית. לא עוד חוקי יסוד שצצים כפטריות אחרי הגשם; חוק יסוד יכנס לספר החוקים ככזה רק לאחר שהכנסת הצביעה בעדו בהסכמה רחבה, ובתהליך שיכלול ארבע קריאות, בתנאים שיסוכמו בהדברות. לא תהיה ביקורת שיפוטית על חוקי יסוד שיחוקקו באופן זה.

"חוק יסוד: החקיקה" יעגן גם את סמכותו של בית המשפט העליון להפעיל ביקורת שיפוטית על חוקים שאינם חוקי יסוד, וזאת באמצעות הרכב ורוב שייקבעו בהסכמה. ומנגד, ב"חוק יסוד: החקיקה" תיקבע תכולת סמכותו של בית המחוקקים להתגבר על פסק דין שפסל חוק שהכנסת חוקקה, וזאת באמצעות רוב והליך שייקבעו בהידברות ובהסכמה.

העיקרון השני נוגע באופן ישיר לעומס השיפוטי. אזרחי ישראל משלמים היום מחיר כבד על הפער העצום בין מדינת ישראל לשאר מדינות העולם המתוקנות, בכל מה שקשור ליחס הכמותי בין שופטים לאזרחים. במדינות ה-OECD מספר השופטים למאה אלף איש גדול פי שלושה ממה שקיים בישראל. ממשלת ישראל, בתיאום עם נשיאת בית המשפט העליון, צריכה לפתור את האתגר העצום הזה, וליצור כבר בתקציב הקרוב רפורמה שתצמצם את הפער הזה על ידי תכנית רב שנתית.

העיקרון השלישי מתייחס לאמון בין מערכת המשפט לאזרחי ישראל. האמון הוא ערך בסיסי ביותר במערכת היחסים בין אזרח לכל רשות שלטונית. בישראל נפתחים מדי שנה למעלה משמונה



בית הנשיא מחלקת דוברות

מאות אלף הליכים משפטיים חדשים, והמערכת איננה עומדת בנטל. זה פוגע ביעילות, באיכות, ובאמון של האזרחים במערכת. אני קורא לשר המשפטים ולנשיאת בית המשפט העליון להביא יחדיו לתוכנית שתאפשר בהחלטת ממשלה, במטרה לסייע למערכת המשפט בהתייעלות שתשים סוף לעינויי הדין ולסחבת הבלתי נסבלת, ובעיקר – תגביר את אמון הציבור. אנחנו חייבים את זה לאזרחי ישראל.

העיקרון הרביעי מבסס את אופן בחירת השופטים בישראל. אני מציע כאן היום, שהרכב הוועדה לבחירת שופטים ישונה לאלתר כך שישקף איזון ושוויון ראוי והגון בין הרשויות, ולא יאפשר רוב מובנה לאף אחת מהמערכות, הממשלתית והמשפטית כאחד. המנגנון לבחירת שופטים צריך להישען על הסכמה ושיתופי פעולה, ולא על סבבים בלתי נגמרים, של הכנעות מחד והטלות וטו מאידך. על פי ההצעה – לכל אחת משלוש הרשויות יהיה ייצוג שווה בוועדה, בנוסף לנציגי ציבור שימונו בתיאום והסכמה, ואני מדגיש – תיאום והסכמה, בין שר המשפטים ונשיאת בית המשפט העליון. בתוך נציגי הרשות המחוקקת יהיה נציג אופוזיציה, שייבחר על ידי האופוזיציה. אופן בחירת נציגי הציבור, לרבות תנאי הסף שלהם וסוגיית ייצוג עורכי הדין בוועדה – יוסכם בהידברות בין הצדדים. כאמור, לאף אחת מהמערכות לא יהיה רוב מובנה.

העיקרון החמישי והאחרון עוסק בעילת הסבירות. אפשרות בלתי מוגבלת לשימוש בעילת הסבירות, עלולה להפוך לתשתית לכניסה בלתי מידתית של הרשות השופטת, לטריטוריה מובחנת ומיועדת של הרשות המבצעת והרשות המחוקקת. יש מקום לשימוש בעילת הסבירות, שהיום מוגבלת ממילא למקרים של חוסר סבירות קיצוני, תוך תיחום והבחנה של דרג נבחר ודרג ממונה. בהכירי את עמדות הצדדים אני סבור שהם יכולים וצריכים ליצור הסכמה רחבה גם בנוגע לעילת הסבירות.

חמשת העקרונות אותם פירטתי הם ראשית דבר ולא אחריתו. העקרונות שאני מניח כאן הם בסיס להסדר. אני פונה לנציגי רשויות השלטון – יושב ראש וועדת חוקה חוק ומשפט, שר המשפטים ונשיאת בית המשפט העליון, בבקשה, מעומק ליבי – לעצור את מחול השדים! פנו להידברות. הנמיכו את החומות. בנו את הגשרים. אפשר וצריך להגיע להסכם תוך זמן קצר, על בסיס העקרונות הללו. אפשר להגיע להסכם! בית הנשיא מחויב לנושא לחלוטין ופתוח בכל שעות היממה להידברות שתקדם כל הסדר שיתוף פעולה שתבחרו. מפגישה משותפת, דרך הקמת צוות פעולה, וכלה בוועדה שתעסוק בגיבוש ההסכמות. כל דרך שתבחרו, בכל זמן שתבחרו. ובלבד – שנעבור לשיח בונה ומקיים, ונזנח את השיח השולל, המזלזל והמבטל.

אני פונה ליושב ראש וועדת חוקה, חוק ומשפט של הכנסת ופונה לקואליציה, בבקשה שלא להביא את החוק לקריאה ראשונה - ברקע של התנצחות, קיטוב, קונפליקט ומחלוקת שאינה לשם שמיים; ולשקול את העקרונות שהצעתי כאן היום כבסיס להמשך דיונים בוועדה – קואליציה ואופוזיציה כאחד. עוד לפני קריאה ראשונה. האתגר הגדול מכולם הוא שמירה על עם ישראל כעם אחד. כאמור, אני מחויב לכך באופן מלא, ואם יידרש – אפשר שאף אבקש להופיע בפני הוועדה באופן תקדימי וחריג, כדי להציג לעומקם את העקרונות המוצעים. אני מוכן לעשות הכול – אני שב ואומר – הכול! כדי שנצלח את המחלוקת הקשה הזאת.

אזרחיות ואזרחי ישראל, אני מבקש בסיום דבריי להודות לכם, לכל המוני בית ישראל שפנו אלי



**בית הנשיא
מחלקת דוברות**

בשבועות האחרונים. לכל מי שנטלו חלק, הציעו, ודחפו. הפסיפס הישראלי המרהיב הוא סוד כוחנו. הגיוון הישראלי מביא איתו מחלוקות. אי אפשר להתכחש לעימותים, לוויכוחים, אבל מאז ומעולם ידענו לתת מקום גדול יותר למה שמחבר אותנו. ידענו להשכיל ולראות שהמרחק בינינו הוא מרחק הושטת יד. הגיעה העת להושטת יד. למען אזרחי ישראל מכלל העמדות, האמונות והתפיסות. למען שלוש הרשויות ומערכת היחסים ביניהן. למען כוחות הביטחון שמסתכלים עלינו בציפייה דרוכה – שנממש את אחדות ישראל הנצחית שהם פועלים בשמה ומכוחה. למען המשפחות השכולות ולמען מגש הכסף – הקורבנות היקרים שהקרבתנו לאורך השנים. למען דורות העתיד, שמרקם חיינו היציב כאן – בפיסת הארץ המופלאה הזאת – הכרחי לקיומם ולשגשוגם. למען העם היושב בציון, ולמען תפוצות ישראל. למען יראה העולם כולו – תומכינו ואויבינו כאחד – שהמחלוקת הישראלית היא בסיס להסכמה לאומית ולאחדות, ללכידות איתנה שתעמוד בפני כל אתגר. למען ערכיה של הכרזת העצמאות – שהם סלע קיומנו. למען מדינת ישראל היהודית והדמוקרטית. למען מדינת ישראל היהודית והדמוקרטית. עשו למענם. ולמעננו.

אדוני עוז לעמו ייתן, אדוני יברך את עמו בשלום.

לפרטים נוספים:

דוברות בית הנשיא - 02-6707256/1
נאור יחיא - דובר בית הנשיא 052-9250150
שיר אפיק סלע - סגנית דובר בית הנשיא 052-9254885